

RESSÒ DE LA PARAULA

El Temps de la Creació (II)

He de confessar, sense que això suposi menysvaloració d'altres aportacions, que la veritable ecologia cristiana posseeix una bellesa i una profunditat que no he trobat en cap altre sistema de pensament.

Kilian Jornet, el millor corredor de muntanya del món, guanyador de mil competicions i campió batent rècords en la seva especialitat, explicava des d'un escenari públic la seva «filosofia de la vida».

«Ser lliure és no seguir a ningú... El que m'agrada de la muntanya és la incertesa, triar la ruta per la qual baixaràs, tu crees el teu destí. I, si és en solitari, millor... La solitud és com estar davant d'un mirall.»

Tot seguit proclamava, al costat de l'austeritat, el seu decidit ecologisme i la lluita per la conservació de la naturalesa.

Va ser una declaració sorprenent. Una persona que s'havia criat en plena naturalesa, que trobava la seva identitat en la relació amb la muntanya, admirat per tants, no sols pels seus triomfs, sinó també pels valors vinculats a l'esport, reivindicava la solitud com a garantia de llibertat i afirmava la seva lluita ecològica.

Això en l'ecologia cristiana seria una contradicció. La mirada d'aquest gran esportista veu en una muntanya, a més potser d'una elemental bellesa,

un desafiament. És el que se sol sentir quan aconseguim un cim: al costat del gaudi del paisatge, una satisfacció, una mena d'afirmació d'un mateix. Per extensió, podríem dir que «una prova del triomf de l'ésser humà sobre el cosmos». Per sort aquest gaudi té un efecte positiu: ajuda a valorar i a respectar la naturalesa.

Sortosament, aquest bon sentit ecològic, en general, no provoca projectes individualistes, sinó que ha donat lloc a moviments socials i polítics... L'anàlisi de la realitat social que solen fer aquests moviments té al punt de mira crític aquells sistemes de producció que exploten la naturalesa, destruint-la. Els cristians li donem una sincera benvinguda. Descubrim a més una esclatxa per on l'home modern supera un materialisme tancat.

Els cristians propugnem una ecologia integral. Per a nosaltres és una concreció de les virtuts. Per això té la seva font en la fe, que ens permet de veure-ho tot amb uns ulls nous.

Aquests ulls de la fe mirant el món, en realitat, són molt antics en el temps: recordem, per exemple, l'himne inicial de la Carta als Colossencs, sant Basili de Cesarea i sant Gregori Naziancè, en el segle IV; fa a penes 60 anys, la teologia de Teilhard de Chardin i el seu reflex en el Concili Vaticà II. Són ulls nous en el sentit de diferents; nous, respecte a la mirada del món pagà.

Els ulls de la fe cristiana estan il·luminats per l'Esperit de Jesucrist. Segons Ell, la naturalesa i el món, com diem, són un do immens; i el seu sentit últim és revelar l'harmonia i la perfecció de l'anomenat «Crist còsmic», que en la seva evolució culminarà a la fi dels temps amb la transformació (plenitud) total en el mateix Crist.

Aquí la humanitat camina en diàleg amb el cosmos, de manera que aquest, superant l'individualisme, acaba sent «casa de tots». En el seu moment vam dir que la vivència més clara de l'ecologia cristiana és aquella fraternitat immensa que esdevé «còsmica»: «germana aigua, germà sol, germana lluna, germana terra... germana mort». En aquest vincle fratern ens trobem veritablement lliures.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Vaig rumiar-hi i...

Un religiós, fets ja els vuitanta tres anys, celebrà, fa unes setmanes, el cinquantè aniversari de la seva ordenació presbiteral. «L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, / perquè el Senyor m'ha ungit. / M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, / a curar els cors abatuts, / a proclamar als captius la llibertat / i als presos el retorn de la llum, / a proclamar l'any de gràcia del Senyor, / el dia que el nostre Déu farà justícia, / a consolar tots els qui estan de dol» (Is 61,1-2).

Moment de records i d'acció de gràcies. Records de persones, dels altres companys que amb ell s'ordenaren, al-

guns ja traspassats, de tota la gent estimada que va participar en la seva primera missa: pares, germans, oncles, cosins i tants amics; els vol agrair, diu, «la seva companyia, la seva comprensió i els continuats bons ànims en tota ocasió». Records de totes les persones «que han estat en contacte amb mi, mitjançant el meu servei sacerdotal. Demano perdó a les persones a les quals he fallat i dono gràcies a aquelles que he pogut servir».

Temps, també, de refer el camí vocacional. Quan va sentir la crida, eren altres temps, amb altres mediacions, però el Senyor que convidava al seguiment, és

el mateix d'ara, i de sempre. Ho explica així: «Tenia uns nou anys i una senyora amiga de la família em preguntava si volia ser metge i jo responia amb un sí decidit però dins meu em sorgia afegir: d'ànimes. Què sabia jo llavors de metges i d'ànimes. Als dotze anys estudiàvem els evangelis i em va captar la paràbola dels talents, què faria jo amb els meus? Els diumenges, a la tarda, anava a ajudar a la catequesi d'un grup d'immigrants.

Intentava fer rendir els talents. Als quinze anys teníem una estona de pregària i deïem una pregària en què es demanava que el Senyor enviés operaris

a la seves messes, és el que Jesús proposà en veure tanta collita i ben pocs operaris. Finalment, en els exercicis de sant Ignasi del darrer curs em van interpellar unes preguntes inicials: Què ha fet Crist per a tu? Què faig per a Ell? Què puc fer per a Ell? Vaig rumiar-hi... i en això estic encara». «De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? (...). Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (Jm 2,14.17).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El Tiempo de la Creación (II)

He de confesar, sin que ello suponga minusvaloración de otras aportaciones, que la verdadera ecología cristiana posee una belleza y una profundidad que no he hallado en ningún otro sistema de pensamiento.

Kilian Jornet, el mejor corredor de montaña del mundo, ganador de mil competiciones y campeón batiendo récords en su especialidad, explicaba desde un escenario público su «filosofía de la vida».

«Ser libre es no seguir a nadie... Lo que me gusta de la montaña es la incertidumbre, elegir la ruta por la que bajarás, tú creas tu destino. Y, si es en solitario, mejor... La soledad es como estar delante de un espejo.»

A renglón seguido, proclamaba, junto a su austeridad, su decidido ecologismo y su lucha por la conservación de la naturaleza.

Esta fue una declaración sorprendente. Una persona que se había criado en plena naturaleza, que hallaba su identidad en su relación con la montaña, admirado por tantos, no solo a causa de sus triunfos, sino también por sus valores vinculados al deporte, reivindicaba la soledad como garantía de libertad y afirmaba su lucha ecológica.

Esto en la ecología cristiana sería una contradicción. La mirada de este gran deportista ve en una montaña, además quizá de una elemental belleza, un desafío. Es lo que se suele sentir cuando alcanzamos una cumbre: junto al disfrute del paisaje, una satisfacción, una especie de afirmación de uno mismo. Por extensión, podríamos decir que «una prueba del triunfo del ser humano sobre el cosmos». Por suerte este disfrute tiene un efecto positivo: ayuda a valorar y respetar la misma naturaleza.

También, por suerte, este buen sentido ecológico, en general, no cultiva proyectos individualistas, sino que ha dado lugar a movimientos sociales y políticos... El análisis de la realidad social que suelen hacer estos movimientos tiene en su punto de mira crítico aquellos sistemas de producción que explotan la naturaleza, destruyéndola. Los cristianos damos a esto una sincera bienvenida. Descubrimos además una rendija por donde el hombre moderno supera un materialismo cerrado.

Los cristianos propugnamos una ecología integral. Para nosotros es una concreción de las virtudes. Por eso tiene su fuente en la fe, que nos permite mirar todo con unos ojos nuevos.

Estos ojos de la fe mirando el mundo, en realidad, son muy antiguos en el tiempo (recordamos, por ejemplo, el himno inicial de la Carta a Colosenses, san Basilio de Cesarea y san Gregorio Nacianceno, en el siglo IV, y hace apenas 60 años con la teología de Teilhard de Chardin y su reflejo en el Concilio Vaticano II). Son ojos nuevos en el sentido de distintos, novedosos, respecto a la mirada del mundo pagano.

Los ojos de la fe cristiana están iluminados por el Espíritu de Jesucristo. Según Él, la naturaleza y el mundo, como decimos, es un don inmenso; y su sentido último es revelar la armonía y perfección del llamado «Cristo cósmico», que en su evolución culminará al final de los tiempos con la transformación (plenitud) total en el mismo Cristo.

Aquí la humanidad camina en diàlego con el cosmos, de forma que éste, superando todo individualismo, acaba siendo «casa de todos». En su momento dijimos que la vivencia más clara de la ecología cristiana es aquella fraternidad inmensa que deviene «còsmica»: «hermana agua, hermano sol, hermana luna, hermana tierra... hermana muerte». En ese vínculo fraterno nos encontramos verdaderamente libres.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI VICARIA JUDICIAL

Poble de Déu: Sentit jurídic-eclesial

La rúbrica que precedeix el Llibre II del codi de dret canònic (1983) és molt significativa: «El Poble de Déu». Reuneix una tercera part dels canons i és l'espina dorsal del cos jurídic: «fidels», «associacions», «constitució de l'Església», «vida consagrada». El mateix Llibre de l'anterior codi (1917) feia servir el rètol «De les persones». La diferència de la nova expressió no és pas secundària. Ans al contrari, és més eclesial a la llum del Concili Vaticà II. Podem afirmar que aquest nou títol del codi actual és tot un complement palès del magisteri conciliar, estatut jurídic de les persones i estructura eclesial de govern més comunitària. No un conjunt anàrquic de gent. Sentir-se «Poble» implica fer camí conjunt cap a una mateixa finalitat social. Hi ha «Poble» quan

tots els seus membres accepten una mateixa autoritat —legislativa, judicial, executiva— que condueix tota la comunitat vers el bé comú. Universalitat orgànica de persones i institucions.

Se'n poden derivar tres grans principis, d'aquesta categoria universal:

1. *Igualtat*. L'Església és un «Poble» de batejats i les responsabilitats eclesials dels seus membres no fan més «fidels» uns que els altres. Igualtat —no és pas uniformitat— que es concreta de forma plural sense ofegar aquell denominador comú.
2. *Sinodalitat*. Una Església que respecta i promou l'estil propi de cada cristià, el carisma de cada institució o agrupació de fidels. Tots fan el mateix camí seguint el guiatge dels seus Pastors. Cap batejat deixat a la «via morta».
3. *Diaconia*. Carisma bàsic i universal, no pas encerclat en uns quants clergues. Cada batejat, des del seu lloc, fa «Poble de Déu» amb sentit solidari de responsabilitat.

En definitiva: «tots els cristians són igualment criats a la santedat, la mateixa per a tots» (*Lumen Gentium*, núm. 32, 41) sense menysprear el «dret connatural a l'Església catòlica, visible i espiritual alhora: es tracta d'una realitat complexa, feta d'un element humà i d'un altre diví» (Dr. Jubany, pròleg al *Codi de dret canònic*, Abadia de Montserrat, 1983).

«El Déu encarnat com a generador de canvi en la història»

La segona part del Congrés internacional «Les ferides i les esperances d'un món malalt a la llum de la teologia de l'encarnació» se celebrarà del 26 al 28 d'octubre de 2021 amb aquest títol: «El Déu encarnat com a generador de canvi en la història». Els

dos primers dies del congrés es dedicaran a les ponències dels experts convidats, i el tercer se centrarà en el diàleg i el debat amb dues taules rodones.

Per a més **informació** i inscripcions a www.edusantpacia.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «L'Esperit Sant és el Do de Déu que ens ajuda a ser persones lliures, persones que volen i saben estimar, persones que han comprès que la vida és una missió per a anunciar les meravelles que el Senyor realitza en els qui confien en Ell» (26 de maig).

@Pontifex: «El primer consell que ens dona l'Esperit Sant és: «Viu el present». No hi ha un altre temps millor per a nosaltres; ara, just on ens trobem, és el moment únic i irreplicable de fer el bé, de fer

de la vida un do. Visquem el present!» (27 de maig).

@Pontifex: «Que l'Esperit Sant ens ensenyi a veure el món amb els ulls de Déu i a tractar els nostres germans i germanes amb la suavitat del seu cor» (28 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit Sant ens porta a estimar no sols als que ens volen i pensen com nosaltres, sinó a tots, com Jesús ens va ensenyar. Ens fa capaços de perdonar als nostres enemics i els mals que ens han fet. Ens insta a ser actius i creatius en l'amor» (29 de maig).

XIV Trobada diocesana de catequistes

Enguany, la trobada i celebració d'enviament dels catequistes tindrà un caràcter molt especial. Des de la Delegació de Catequesi ens expliquen: «Venim de molts mesos de no retrobar-nos junts, de seguir la nostra missió d'anunciar Jesús i de donar-lo a conèixer en unes circumstàncies molt diferents de com s'havia anat fent sempre. Trobem a faltar l'escalf de les famílies, dels altres catequistes, dels infants... Se sent, que tots sols no es pot anar endavant. Per això hem triat el lema «El qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit», perquè només sentint-nos ben arrelades en Jesús, estant en Ell tant com podem i sabem, és quan donem fruit, i fruits molt variats com volem expressar en el cartell, amb una gran riquesa de varietat i d'abundància!»

XIV TROBADA DE CATEQUISTES

Diumenge 10 d'octubre de 2021
a les 17.30 h

Casa de l'Església - Sant Feliu de Llobregat

Nou abat a Montserrat

El P. Manel Gasch i Hurios és el nou abat del Monestir de Santa Maria de Montserrat. La comunitat benedictina el va escollir com a abat el 15 de setembre al matí, en el context d'una reunió capitular a la qual van assistir els monjos professors solemnes de la comunitat, presidits pel Rvdm. P. Guillermo Arboleda, abat president de la Congregació Benedictina Sublacense Cassinesa, que el va confirmar en el càrrec.

El P. Abat Manel Gasch va voler agrair després de la seva elecció el servei del P. Abat Josep M. Soler, «que al llarg de vint-i-un anys ha guiat la nostra comunitat amb esperit de saviesa i generositat». El nou abat de Montserrat va manifestar que posa «el futur de la nostra comunitat i d'aquest abadiat als peus de la Moreneta, juntament amb la terra de Catalunya, de la qual n'és la patrona», a la vegada que va recordar «la importància del ministeri d'intercessió de la comunitat monàstica de Montserrat a favor de l'Església i del món».

Va destacar, també, el P. Abat Manel Gasch «el repte de la celebració del proper mil·lenari de la fundació del monestir, l'any 2025, com a una oportunitat d'apropar Montserrat i la vida monàstica a la nostra societat actual; un mil·lenari que ha de ser un punt de partida per al Montserrat del futur».

La pregària de Vespres d'aquell mateix dia, festivitat de la Mare de Déu dels Dolors, va ser presidida pel nou Pare Abat.

Ell, que fins ara era el majordom-administrador del Monestir, va néixer a Barcelona l'any 1970 i és llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona (1993). El 1996 va ingressar al monestir, on va fer la professió monàstica simple el 5 de setembre de 1998 i la solemne el 3 de febrer de 2002.

Trobada general d'animadors de cant a Núria

Després de les trobades d'estiu a Montserrat, hi ha prevista la Trobada general del 2021 els dies 23-24 d'octubre al Santuari de la Mare de Déu de Núria. El programa previst inclou:

Dissabte 23 d'octubre

- Pujada a Núria en el cremallera de les 16.10 h
- 17 h: Arribada amb el cremallera i allotjament a l'hotel
- 18-18.45 h: Benvinguda al Santuari, explicació i visita.
- 19 h: Assaig i descans
- 20.30 h: Sopar
- 22 h: Vetlla de pregària a la Basílica

Diumenge 24 d'octubre

- 9 h: Després d'esmorzar, excursió amb telecàbina i passejada de baixada pel camí del Via Crucis. Temps lliure
- 11.15 h: Assaig a la Basílica
- 12.15 h: Eucaristia presidida per l'arquebisbe Joan-Enric Vives
- 14 h: Dinar festiu i anunci de la propera Trobada general
- 17 h: Cremallera de baixada a Ribes

Per a més informació i **inscripció**, consulteu el web www.trobadesanimadorsdecant.cat

AGENDA

► **Reunió dels bisbes de la Tarracense.** Tindrà lloc al Seminari Conciliar de Barcelona, el dimarts 5 d'octubre a la tarda, després de la inauguració del curs a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, i l'endemà, dimecres 6.

► **Espai d'interioritat Francesc Palau.** Dijous 7 d'octubre, a les 19 h. Conferència online «El valor del encuentro», a càrrec de Francesc Torralba, filòsof i teòleg. La **inscripció prèvia** és necessària. Més informació a www.espaiinterioritatalau.com

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jn 1,1-2,1.11 / Sl: Jn 2,3.4.5.8 / Lc 10, 25-37]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. □ Dimarts [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dimecres [Jn 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dijous [Mt 3,13-20 / Sl 1 / Lc 11,5-13]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.

8. ■ Divendres [Jl 1,13-15; 2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs,

penitent. *Lleida*: □ Sants Àngels de la Guarda.

9. ■ Dissabte [Jl 4,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, màrtirs (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fundador.

10. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 7,7-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10, 17-30]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

Diumenge XXVII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar»

No hi ha dubte que el tema del divorci sempre és actual i molt més en els nostres temps. També són diferents les opinions de molts cristians sobre aquesta qüestió. Per això és important saber què en diu Jesús. El missatge és clar. Primer, Jesús pregunta *què va ordenar Moisès*. I quan li diuen que va permetre el divorci, llavors en dona l'explicació: *Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor*. Per tant, el divorci permès per Moisès és degut a la seva incapacitat per seguir el camí de Déu. Però tot seguit diu: *Al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família* (en el text grec es parla d'una sola carn). Són una sola família. *Allò que Déu va unir, l'home no ho pot separar*. Sembla que als apòstols la qüestió no els va quedar massa clara. Per això a casa, tornen a preguntar-li sobre el mateix. I les paraules de Jesús són clares: *Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri*. Està dient de forma clara que la unió matrimonial és per sempre, que no es pot trencar per cap divorci. I que això respon al pla de Déu, a la seva voluntat que és que l'home i la dona per amor visquin sempre com una sola carn, en unió íntima, vital i indissoluble. No es tracta tant d'una llei sinó del pla amorós de Déu. Aquest pla que ve des del principi de la creació, quan crea l'home i la dona *perquè no seria bo que l'home estigués sol*. Units tota la vida en el matrimoni.

La primera lectura ens relata la creació de l'home i la dona. La segona lectura ens recorda els sofriments de Crist: *...després de la passió i la mort... convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments*. Seguir la voluntat de Déu de vegades no és fàcil. Les paraules de Jesús poden ser difícils. És un camí dur però possible; altrament Jesús no el demanaria. No faltarà mai a ningú el seu amor i la seva força.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneixi tota la vida.*

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els excloueu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebí el regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 2,18-24)

El Señor Dios se dijo: «No es bueno que el hombre esté solo; voy a hacerle a alguien como él, que le ayude». Entonces el Señor Dios modeló de la tierra todas las bestias del campo y todos los pájaros del cielo, y se los presentó a Adán, para ver qué nombre les ponía. Y cada ser vivo llevaría el nombre que Adán le pusiera. Así Adán puso nombre a todos los ganados, a los pájaros del cielo y a las bestias del campo; pero no encontró ninguno como él, que le ayudase. Entonces el Señor Dios hizo caer un letargo sobre Adán, que se durmió; le sacó una costilla, y le cerró el sitio con carne. Y el Señor Dios formó, de la costilla que había sacado de Adán, una mujer, y se la presentó a Adán. Adán dijo: «¡Esta sí que es hueso de mis huesos y carne de mi carne! Su nombre será "mujer", porque ha salido del varón». Por eso abandonará el varón a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 2,9-11)

Hermanos: al que Dios había hecho un poco inferior a los ángeles, a Jesús, lo vemos ahora coronado de gloria y honor por su pasión y muerte. Pues, por la gracia de Dios, gustó la muerte por todos. Convenía que aquel, para quien, y por quien existe todo, llevara muchos hijos a la gloria perfeccionando mediante el sufrimiento al jefe que iba a guiarlos a la salvación. El santificador y los santificados proceden todos del mismo. Por eso no se avergüenza de llamarlos hermanos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo, acercándose unos fariseos, preguntaban a Jesús para ponerlo a prueba: «¿Le es lícito al hombre repudiar a su mujer?». Él les replicó: «¿Qué os ha mandado Moisés?». Contestaron: «Moisés permitió escribir el acta de divorcio y repudiarla». Jesús les dijo: «Por la dureza de vuestro corazón dejó escrito Moisés este precepto. Pero al principio de la creación Dios los creó hombre y mujer. Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne. De modo que ya no son dos, sino una sola carne. Pues lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre». En casa, los discípulos volvieron a preguntarle sobre lo mismo. Él les dijo: «Si uno repudia a su mujer y se casa con otra, comete adulterio contra la primera. Y si ella repudia a su marido y se casa con otro, comete adulterio».

Acercaban a Jesús niños para que los tocara, pero los discípulos los regañaban. Al verlo, Jesús se enfadó y les dijo: «Dejad que los niños se acerquen a mí: no se lo impidáis, pues de los que son como ellos es el reino de Dios. En verdad os digo que quien no reciba el reino de Dios como un niño, no entrará en él». Y tomándolos en brazos los bendecía imponiéndoles las manos.